

то не е влѣзълъ въ сражение, генералътъ заповѣдва, обикаля фронта. Щомъ преживѣе нѣкаква авария, всички започватъ да бѣгатъ. Мине ли катастрофата, ново настѣпление, ново викане предъ Господа.

„Избави ме споредъ Словото Си“. (—170 ст.). Всички хора, грѣшни и праведни, искатъ избавление. Защо и праведниятъ вика къмъ Господа за избавление? Защото не е много силенъ. Има нѣщо страшно въ свѣта, отъ което и праведниятъ иска да се избави. Той се обръща къмъ Господа да го избави.

Защо идатъ страданията въ свѣта? Страданията се явяватъ като методъ за развиване на мекота въ човѣка. Въ човѣшкото естество има нѣщо грубо, което трѣбва да се смекчи. Колкото рѣзка и груба да е гамата, въ която даденъ човѣкъ живѣе, тя е необходима за самия него; влѣзе ли въ отношение съ хората, този човѣкъ трѣбва да прояви известна мекота. За да прояви мекотата си, нужни сѣ страдания. Той трѣбва да прави редъ отстъпления въ себе си, докато прояви онази мекота, свойствена на Божествената любовъ. Само при голѣми страдания човѣкъ може да прояви мощта на своя духъ.

Съвременнитѣ хора, мъже и жени, сѣ силни въ мъжкия принципъ. Колкото повече се засилва мъжкиятъ, грубиятъ принципъ въ човѣка, толкова повече лицето му се покрива съ косми. Космитѣ, съ които е покрито тѣлото на животнитѣ, говорятъ за голѣмата имъ